

OZNAČEVANJE V SLOVARSKEM PRIROČNIKU MED JEZIKOSLOVNO TEORIJO IN SLOVAROPISNO PRAKSO

Jerica Snoj

Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, ZRC SAZU, Ljubljana

UDK 81'374.3

Označevanje leksikalnopomenskih enot s stališča njihove zvrstno-stilne, ekspresivne, časovno-pogostnostne in normativne vrednosti je nepogrešljiva sestavina slovarskih priročnikov. Vrednotenje preko oznak naj bi posredovalo verodostojen opis leksikalne jezikovne ravnine in uporabniku slovarja omogočalo ustrezno izbiro oziroma razumevanje določenega leksikalnega sredstva. Učinkovitost označevalnega sistema je odvisna od sistemske utemeljenosti celotnega nabora oznak, tradicije označevanja in jezikovnokulturnih dejavnikov, ki narekujejo stopnjo zahtevnosti pri upoštevanju oznak.

slovarske oznake, knjižni jezik, zvrstnost, normativnost, konotativni pomen

In dictionaries, usage labels show the restrictions in the application of a given lexical unit. In the past, the main reason for marking a certain usage was to warn users about the incorrect use of the word, whereas the current tendency is to give the usage labels a more descriptive task. The effectiveness of these labels depends on the consistency of the labelling system used, on the conventions for their use and on the cultural demands concerning the difference between marked and unmarked lexical units.

usage labels, standard use of the language, functional variety, codification, connotation

1

Družbena funkcijskost jezika se kot del jezikovne stvarnosti in kot eno od raziskovalnih področij neposredno povezuje s področjem označevanja zvrstno-stilne vrednosti leksikalnih sredstev v slovarskih priročnikih, s področjem, ki mu slovaropisje v teoriji in praksi namenja precejšnjo pozornost (Landau 1991: 174-226; Verkuyl idr. 2003: 273-311). Slovar kot priročnik, namenjen informiranju o pomenu besede in o specifičnostih njene rabe v besedilu, je skoraj v vseh primerih zavezan navajanju teh podatkov in pri tem upoštevanju nekaterih splošnih slovaropisnih zakonitosti, medtem ko se količina in kvaliteta teh podatkov lahko razlikujeta glede na vrsto slovarja in glede na vsakokratno slovarsko zasnovo. Sestavek predstavlja nekatera načelna vprašanja v zvezi z označevanjem, na katera je treba odgovoriti, ko se načrtuje slovar z izvirno slovarsko zasnovo, znotraj katere naj bi deloval predvidljivo učinkovit

označevalni sistem. Razpravljanje je zavezano objektivni realnosti med drugim s tem, da izhaja iz neposrednih izkušenj pri vzpostavitvi označevalskega sistema za nastajajoči *Slovar sinonimov slovenskega jezika*, sicer pa si prizadeva osvetliti nekatera splošna dejstva s tega področja, veljavna ne glede na konkretno slovarsko zasnovo. V naslovu imenovana jezikoslovna teorija kot vzporedni nasprotni pol slovaropisni praksi se v okviru tega razmišljanja nanaša na tiste jezikoslovne obravnave s tukajšnjo tematiko povezanih vprašanj, ki niso neposredno vključene v izdelavo določenega slovarskega priročnika.

Naslovni pojem »označevanje v slovarskem priročniku« je uporabljen kot združevalni pojem za vrednotenje leksikalnopomenskih enot – besed, besednih zvez, njihovih posameznih pomenov – glede na njihovo zvrstno pripadnost in stilno učinkovitost, torej za vrednotenje, ki je v slovarskem priročniku formalno izraženo v naboru tipiziranih oznak.

V slovenskem slovaropisnem izročilu je označevanje ustaljeno kot posredovanje podatkov o socialnozvrstni in funkcijskozvrstni pripadnosti leksikalne enote ali njeni čustvenostni, časovni, pogostostni in normativnostni vrednosti v okviru, kot ga nakazuje obravnava v *Slovenskem pravopisu* (2001: 125–134), ki je v slovenistiki najbolj aktualna ubeseditev te tematike.¹

Načeloma naj bi se slovaropisje pri nava-
janju oznak oziralo na potrebe uporabnika
tako, da bi označenost uporabniku omogočala
presojo, kako na ravni zvrstno-stilne pripad-
nosti razumeti določeno besedo znotraj kon-
kretnega enkratnega sporočila oziroma kako
jo uporabiti v določeni sporočevalni potrebi
glede na sporočevalni namen. Naloga slova-
ropisca je torej, da znotraj dane slovarske
zasnove predvidi in nato realizira ustrezno
ciljno naravnani sistem oznak. Postopki,
s katerimi je ob izdelavi določenega slovarja
to doseženo, se sicer uvrščajo neposredno v
slovaropisno prakso, toda izkušnje z označe-
vanjem (pri izdelavi *Slovarja slovenskega
knjižnega jezika* (SSKJ), slovarja *Slovenskega
pravopisa* (SP) in nastajajočega *Slovarja
sinonimov slovenskega jezika*) potrjujejo, da
je pri utemeljevanju praktičnih slovaropisnih
odločitev še kako dobrodošlo, če se je pri
iskanju odgovora, kako postopati ob določene-
nem označevanskem vprašanju, mogoče
opirati na širše, praktični uporabi nezavezane
jezikoslovne ugotovitve. Pri označevanju v
slovarju to niti niso samo ugotovitve leksi-
kalnega pomenoslovja in leksikologije, kot bi
na prvi pogled pričakovali, pač pa so udele-
žene tudi druge jezikoslovne in nejezikoslovne
discipline, saj gre za vprašanja razčlenjenosti
jezikovne resničnosti, v kateri se odraža tako
družbena kot psihološka pogojenost diferen-

ciranosti leksikalnih izraznih sredstev, z vpra-
šanji normativnostnega označevanja pa se
problematika širi vse do področja jezikovne
politike znotraj določene jezikovne skupno-
sti.

Problematiko označevanja, ki se rešuje pri
oblikovanju izvirne slovarske zasnove, je
okvirno mogoče povzeti takole: (1) Čeprav
gre za področje slovaropisja na praktični,
izvedbeni ravni, pri vzpostavljanju označe-
valnega sistema v novem slovarju ni odveč
uzaveščenje, kako se označevanje utemeljuje
leksikalnopomenoslovno. (2) Označevanje je
izraz vrednotenja, vrednostnega ocenjevanja,
ki mora imeti jasno vrednostno izhodišče,
definirano tako, da je definicija lahko ope-
rativno upoštevana pri izbiranju oznak.
(3) Smiselno je v novem slovarju v pozitiv-
nem smislu kritično upoštevati obstoječe
izročilo s tega področja. (4) Ker je novi slovar
tako ali drugače odvisen od korpusnega gra-
diva, mora biti ustrezno ocenjena uporabnost
korpusne taksonomije pri vrednotenju. (5) Pred-
videni morajo biti obvezni koraki neposred-
nega opremljanja leksikalnopomenskih enot z
oznakami, ki jih mora opraviti sestavljavac
slovarskega sestavka v skladu s siceršnjimi
zahtevami dane slovarske zasnove. (6) Pri-
merno je, da se v fazi, ko je slovarsko besedilo
v precejšnji meri izdelano, neobremenjeno
zastavi vprašanje, v čem bi bili pri označe-
vanju potrebni popravki in kolikšno učinko-
vitost oznak v slovarju je realno pričakovati.

V nadaljevanju so obravnavane nekatere
od nakazanih točk.

2

V slovaropisni praksi se označevanje v
osnovi uresničuje z ločevanjem leksikalno-
pomenskih enot na tiste, ki imajo oznako, tj.

¹ Tukajšnje sklicevanje na *Slovenski pravopis* 2001 vključuje zgolj tematsko in obsegovno opredelitev obravnavanega področja, in ne tamkajšnjega pristopa in definicij, do katerih je v nadaljevanju sestavka prikazana potrebna kritičnost. Raba izrazov »slovarsko označevanje« in »slovarske oznake« (v besedilu tudi »označevanje«, »oznake«, sopomensko »kvalifikatorji«) je operativno prilagojena razpravljanju o zlasti slovaropisni praksi, zavedajoč se poenostavitve v pojmovanju te vrste, ki skupaj obravnava oznake za čustveno-ocenjevalna razmerja subjekta do ubesedenega in za funkcijsko-zvrstne omejitve rabe. Povezava obeh vrst označenosti se opravičuje s širšim pojmovanjem konotacije, ki mu praktični razlogi dajejo v slovaropisju apriorno prednost (Kržišnik 2004: 104; Lyons 1968: 40–42; Vidovič Muha 2013: 108–113).

označene, in enote brez oznake, neoznačene, nevtralne. Jezikoslovna teorija sicer utemeljeno ugotavlja, da »noben žanr in noben govorec nista bolj 'normalna' od drugega« in da je neoznačenost (nevtralnost) utemeljena samo tedaj, ko pomeni, »da dana jezikovna prvina ne nosi nobene informacije o kodu, iz katerega izhaja« (Skubic 2003a: 242). Sledeč tej idealni resnicoljubnosti glede označenosti in neoznačenosti v jeziku, bi v slovarjih imeli veliko večje število označenih prvin, kot jih potrjuje in tudi zmore prikazati slovaropisje. To se, kot že rečeno, ne more ogniti temeljnemu razlikovanju na označeno in neoznačeno, v slovarskem besedilu izkazanem s prisotnostjo oz. odsotnostjo oznake, in opredelitvi temelja, izhodišča za to ločevanje v smislu odgovora na vprašanje: Glede na kaj je dana leksikalnopomenska enota označena oz. neoznačena? Vlogo tega temelja je tako v *Slovarju slovenskega knjižnega jezika* (SSKJ) kot v *Slovenskem pravopisu* (SP 2001) imel pojem knjižni jezik, zato je razumljivo, da nas zanima, kako je ta v obeh priročnikih določen.

V Uvodu v SSKJ je obrazložitev neposrednih značilnosti knjižnega jezika nadomeščena z navedbo obsega SSKJ (besedje »v obdobju od začetka tega stoletja do 1969 oziroma do leta izida posamezne knjige«, »bistvene prvine knjižnega jezika: leposlovni, znanstveni, publicistični, časopisni, pogovorni jezik, terminologijo, žargone in narečno besedišče«) in prav s sklicevanjem na oznake (kvalifikatorje) v slovarju, za katere je rečeno: »S tem kažejo na normo knjižnega jezika ali opozarjajo na razmerje do nje.« (SSKJ I: X) Knjižni jezik je torej določen tako, da je obsegovno in glede zvrstne raznolikosti razviden iz samega nabora v slovarju navedenih besed, njegova kodifikacijska komponenta pa

je prisotna preko označenosti besed, besednih zvez in pomenov s kvalifikatorji.

SP 2001 v izhodišču ohranja določitev iz SSKJ: knjižni jezik ima normo in ta je veljavna v vseh funkcijskih zvrsteh. V SP pa je novo določilo, da »ima strogo (t. i. zborni) in manj strogo (knjižno pogovorno) zvrst« (SP 2001: 124). Ta dvojnost je sama po sebi problematična (mešanje posredniškozvrstne in socialnozvrstne kategorizacije, nedefiniranost in neopisljivost knjižnega pogovornega jezika na leksikalni ravni), toliko bolj pa za slovaropisje v potrebi po določenosti temelja vrednotenja.

Ko se oziram po uporabni (za slovarsko označevanje) in hkrati verodostojni definiciji knjižnega jezika, se zavedamo, da je funkcijskozvrstnih razvrstitev več in v skladu s tem tudi več definicij knjižnega jezika (Skubic 1994/95: 161–162). Izhajajoč iz tradicije pojmovanja knjižnega jezika v slovenistiki in upošteva potrebe slovaropisja, se kaže sprejemljivo pojmovanje knjižnega jezika, ki ima uzaveščeno vključenost dveh pojmov: pojem standardiziranosti in pojem kulturnosti. Standardiziranost se nanaša na predpisano izrazno podobo, optimizirana slovnica sredstva in fiksirane pomene besed, kulturnost pa zlasti na vsebinske vidike kulturne komunikacije, tj. na izbiro »sporočil, ki jih dominantna kultura priznava kot legitimne«² (Skubic 2003a: 244, 2005: 46–47). To pojmovanje knjižnega jezika med drugim dopušča pragmatično utemeljitev nevtralnosti (»sporočila, ki jih dominantna kultura priznava kot legitimna«).

3

Vzpostavljanje označevalnega sistema znotraj zasnove novega slovarja je sicer dolžno upoštevati sistem oznak v SP 2001, pri označevanju samem pa se potrjuje večja uporabnost sistema iz SSKJ. Čeprav oba priročnika

² Skubic (2005: 47) ob uvajanju te vrste pojmovanja knjižnega jezika v zvezi s komponento kulturni jezik sam eksplicitno omenja slovaropisno prakso vključevanja jezikovnokulturnih informacij v obliki zvrstnih in ekspresivnih kvalifikatorjev v priročnikih: »ti kvalifikatorji so merilo primernosti«. Sicer zavrača izraz knjižni jezik kot »zaradi svoje navezave na žanr knjige kljub tradicionalnosti (ali prav zaradi nje) zavajajoč«.

izhajata iz funkcionalističnega koncepta zvrstno-stilne zaznamovanosti, obstajajo med njima s stališča neposredne slovaropisne prakse precejšnje razlike.

V uvodnem besedilu SSKJ sta vloga in pomen oznak (»kvalifikatorji« v terminologiji SSKJ) na samem začetku omejena z razmerjem do norme knjižnega jezika, kar je v skladu s konceptom razlagalno-normativnega slovarja.³ Dosledno je v vsebini (definicijah) oznak izpeljano načelo nasprotnostnega razmerja: splošna raba – področna raba (pri terminoloških kvalifikatorjih), knjižno – neknjižno, strokovno – poljudno, strokovno – nestrokovno, širše = splošno – ožje = strokovno, in sicer v vseh skupinah. V razdelku Ekspresivni kvalifikatorji so v homogeno skupino zbrane oznake, ki se nanašajo na sporočevalčev odnos do ubesedene pojavnosti, ne glede na to, da površinsko razlage oznak niso poenotene, saj se včasih razlaga vrednost besede (eksp. »močno čustveno obarvana beseda«), včasih pa je opisan odnos kot osnova za oznako (ljubk. »beseda, pomen ali zveza, ki se rabi v nežnem, prisrčnem govoru«; nizko »grobo izraža občutek odpora, zoprnosti«). Sistem oznak v SSKJ je izčrpen, koherenten in z razmeroma jasnimi definicijami posameznih oznak omogoča dokaj prepričljivo ločljivost kategorij. Za učinkovitost oznakovnega sistema in za zamejitev oznak na realno možno verodostojnost je poskrbljeno z doslednim opozarjanjem, da je temelj vrednotenja knjižni jezik kot kodificirani jezik jezikovne, narodnostne skupnosti.

Na prvi pogled podobno osredotočenost s stališča knjižnosti izkazuje tudi SP 2001 (128–134), saj se opis knjižne zborne zvrsti (prav tam: 126, § 1047) zaključuje takole: »Vse oznake prvin jezikovne zgradbe so v pravih pravopisa in v slovarju pravopisa

podane glede na knjižno zorno zvrst.« S slovaropisnega stališča se ob tem zastavlja vprašanje, ali je to razvidno tudi iz definicij posameznih oznak (prav tam: 129–134) in v kolikšni meri so te definicije združljive vsaj s potencialno možnostjo prepoznavanja, kategoriziranja in končno označevanja leksikalnih enot v slovarskem sestavku.

Definicije oznak vključujejo slabosti, ki na formalni razlagalni ravni lahko vzbujajo dvom v možnost prepoznavanja z oznako nakazane kategorije. Med definicijske slabosti se uvrščajo: relativiziranje navajanih razločevalnih lastnosti (npr. nek. pog.: »*navadno* splošnoslovenska«, »*vendar* za *višjo* kulturno in izobrazbeno raven *manj* sprejemljiva (neknjižna prvina)«); opredeljevanje vsebine oznake (sestavina leksikalnega pomena!) z navedbo govornega položaja (npr. knj. pog. »v bolj sproščenih govornih položajih«); navajanje nezdružljivih lastnosti ali nezdružljivih kategorij lastnosti kot razločevalni sklop za dano kategorijo (npr.: neobč. »ni v splošni rabi, pač pa je prisotno kot sestavina knjižnega izročila, ki je s stališča sodobne splošne rabe zaznamovana«; nek. pog.: geografska določitev (»osrednjeslovensko«), socialnozvrstna določitev (»neknjižno«), prenosniška (»v govornih stikih«) in še ena geografska določitev (»v okviru mestnega življenja«)).⁴ Če primerjamo oznako nek. pog. v SP 2001 s približno vzporedno oznako v SSKJ, tj. nižje pog., je tam določitev bolj jasna in definicijsko enotna: »Beseda, pomen ali zveza iz nižje plasti pogovornega jezika.« Tudi ta definicija sicer združuje normativnost (»nižji«) in prenosniškost (pogovorni jezik), vendar v smiselni povezavi, kot jo potrjuje jezikovna realnost.

Sistem oznak v SP 2001 prinaša uporabno preglednost v tipe označevanja z razdelitvijo

³ »To so pojasnila, ki poučujejo, v katero slovnično kategorijo spada beseda, jo opredeljujejo časovno oziroma krajevno, govorijo o njeni stilni uvrstitvi, razširjenosti in vrednosti [...] S tem kažejo na normo knjižnega jezika ali opozarjajo na razmerje do nje.« (SSKJ XVIII, podč. J. S.)

⁴ Dejansko je treba oznako nek. pog. razumeti kot konstrukt, s katerim je ustrezno pojmovanju knjižnega jezika, ki naj bi imel dvoje pojavnih oblik, zorno in knjižno pogovorno, slednja pa še vzporednico v neknjižnem pogovornem jeziku, ki ga je zlasti težko ločevati od neknjižnega ljudskega (SP 2001: 125–127).

oznak na socialnozvrstne, funkcijskozvrstne, čustvenostne in splošne normativne oznake, medtem ko je nadaljnja notranja členitev teh skupin potrebna novega premisleka s stališča možnosti utemeljevanja vsake od oznak v neposrednem slovaropisnem delu.⁵

4

Oznake v slovarju se nanašajo na rabo leksikalnopomenskih enot, in sicer rabo s stališča ustreznosti, pravilnosti ali ustaljenosti in rabo s stališča nekaterih omejitev, kot so zemljepisnopodročne, socialnofunkcijske, časovne in stilistične. Ugotavljanje in vrednotenje jezikovne rabe v tem okviru ni preprosto in ni omejeno na pozitivistično opazovanje jezika, jezikovne stvarnosti; izkaže se, da sega na širše področje človekovega individualnega in družbenega vedanja. S konceptom določen sistem oznak v slovarskem priročniku in nato realizacija tega v slovarskem besedilu odraža tako slovarnikovo ambicioznost v podajanju leksikalnopomenskega opisa kot tudi njegovo poznavanje in slovaropisno obvladovanje zvrstno-stilne členitve jezikovne stvarnosti. Slovarnik ima pri praktičnem označevanju na voljo troje orodij: obsežno korpusno gradivo z lastno besediilno taksonomijo, definicije v dani slovarski zasnovi predvidenih slovarskih oznak (po možnosti skupaj z ustrežno zbirko tipičnih primerov za vsako oznako) in osebno intuitivno razumevanje jezikovne stvarnosti na osnovi lastne pripadnosti jezikovni skupnosti. V tem položaju se opravičeno zelo pogosto počuti neogljenega in nevednega ter ob še tako preiščljeno izbrani slovarski oznaki ostaja nezadovoljen z zapisano rešitvijo.

Točke, ki se kažejo kot operativno pomagalo v tem položaju, kratko povzemamo takole: Izhodišče vrednotenja je s stališča danega slovarskega koncepta učinkovito prisotno le, če ima tako opredelitev, da je za sestavljalca slovarskega sestavka operativno uporabna. Pri slovarskem označevanju se namreč odgo-

varja na vprašanje, ali je dana leksikalnopomenska enota neoznačena glede na to izhodišče ali pa kot zaznamovana ali omejena na določeno področje rabe potrebuje ustrezno oznako. Sklicevanje na morebitno splošno razumevanje knjižnosti ali česa podobnega je pri tem neuporabno. Nabor oznak lahko celovito in koherentno deluje v tolikšni meri, kolikor se v njihovih definicijah stvarno upošteva omejene zmožnosti realnega prikazovanja zvrstno-stilne členjenosti v slovarskem besedilu in zmožnosti dojemanja označenosti pri uporabniku. Označevanje je predvidoma bolj učinkovito z manj številnimi oznakami, ki resnicoljubno označujejo tisto, kar je mogoče prepričljivo označiti. Označevanje kot zahtevna in nehvaležna faza v slovaropisnem postopku zahteva sprotno preverjanje ob uzaveščenem cilju: oznaka naj ustrezno dopolnjuje siceršnji leksikalnopomenski opis leksike.

Slovaropisje se sme in se celo mora spraševati o učinkovitosti označevanja, kljub njegovi samoumevni prisotnosti v slovarjih. Če se vloga slovarja v navajanju oznak zreducira na vlogo »slogovnega priročnika«, potem se je znotraj te vloge treba zavedati, da slovarsko označevanje zgolj omogoča izbiro ustrezno – neustrezno ali celo pravilno – nepravilno. O uzaveščenosti same potrebe po tej izbiri in o njenem uresničevanju pa odločajo zunajjezikovni dejavniki, vse do najširše pojmovane jezikovne politike določenega družbenega okolja. Toda slovarji praviloma niso slogovni priročniki in ob primerno zahtevni zasnovi je težišče označevanja v posredovanju verodostojnega opisa leksikalne ravnine, iz katerega naj bi bila razvidna členjenost jezika s stališča njegove standardiziranosti in kulturnosti.

Če se za konec kratko oceni razmerje med jezikoslovno teorijo in slovaropisno prakso na obravnavanem področju, razmerje, ki je bilo izbrano kot orientacijsko vodilo gornjega

⁵ Najbolj kočljiva je prenova socialnozvrstnih oznak, pri katerih se slovarniku glede na stvarne operativne možnosti kot utemeljeno kaže ločevanje z oznakami: pog., neknj. pog., nar., sleng., žarg. (zmerom v kombinaciji s strokovno oznako področja).

razpravljanja, potem se lahko ponovi ocena, kot velja za to razmerje nasploh: Slovaropisje je bolj učinkovito in si lahko obeta napredek le, če svoje odločitve utemeljuje ob ustreznih teoretičnih jezikoslovnih spoznanjih. Prav tako pa v določenih ozirih velja, da imajo abstraktne teoretične jezikoslovne izpeljave lahko vrednost slovaropisne teorije le, če so ustrezno dojemljive za kruto realnost praktičnega slovaropisja (Atkins 2008: 45).

Literatura

- ATKINS, Sue B. T., 2008 (1992/93): Theoretical Lexicography and Dictionary-making. Thierry Fontenelle (ur.): *Practical Lexicography. A Reader*. Oxford: Oxford University Press. 31–50.
- KRŽIŠNIK, Erika, 2004: Določanje jezikovno-in/ali besedilnozvrstne zaznamovanosti v frazeologiji. Erika Kržišnik (ur.): *Aktualizacija jezikovnozvrstne teorije na Slovenskem. Členitev jezikovne resničnosti. Obdobja 22*. Ljubljana: Center za slovenščino kot drugi/tuji jezik pri Oddelku za slovenistiko Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani. 103–120.
- LANDAU, Sidney I., 1991 (1984): *Dictionaries. The Art and Craft of Lexicography*. Cambridge: Cambridge University Press.
- LOGAR BERGINČ, Nataša, GRČAR, Miha, BRAKUS, Marko, ERJAVEC, Tomaž, ARHAR HOLDT, Špela, KREK, Simon, 2012: *Korpusi slovenskega jezika Gigafida, Kres, ccGigafida in ccKRES: gradnja, vsebina, uporaba*. Ljubljana: Trojina, zavod za uporabno slovenistiko, Fakulteta za družbene vede.
- LYONS, John, 1995: *Linguistic Semantics. An Introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- SKUBIC, Andrej E., 1994/95: Klasifikacija funkcijske zvrstnosti in pragmatična definicija funkcije. *Jezik in slovstvo* 40/5. 155–168.
- SKUBIC, Andrej E., 2003a: Jezikovna zvrstnost in sociolekti. Odziv na rešitve v Slovenskem pravopisu 2001. *Slavistična revija* 51. 239–245.
- SKUBIC, Andrej E., 2003b: Mesto standardnega jezika v jezikovnem repertoarju posameznika. Ada Vidovič Muha (ur.): *Slovenski knjižni jezik – aktualna vprašanja in zgodovinske izkušnje. Obdobja 20*. Ljubljana: Filozofska fakulteta. 209–226.
- SKUBIC, Andrej E., 2005: *Obrazi jezika*. Ljubljana: Študentska založba.
- Slovar slovenskega knjižnega jezika 1–5* (= SSKJ), 1970-1991 (tudi elektronska verzija). Ljubljana: SAZU, DZS.
- Slovenski pravopis* (= SP), 2001 (tudi elektronska verzija). Ljubljana: ZRC SAZU.
- VERKUYL, Henk, JANSSEN, Maarten, JANSEN, Frank, 2003: The codification of usage by labels. Piet van Sterkenburg (ur.): *A Practical Guide to Lexicography*. Amsterdam: John Benjamins B. V.
- VIDOVIČ MUHA, Ada, 2013: *Slovensko leksikalno pomenoslovje*. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete.